

Midlifepensioen

Vanaf volgend jaar mag de werknemer helemaal zelf zijn levensloop regelen. Dan treedt namelijk de zogeheten Levenslooplegeling in werking. Met deze regeling mag de werknemer zelf zijn kostje bij elkaar sparen voor die momenten dat het opnemen van extra verlof nodig is.

Hoe ging dat eigenlijk tot nu toe in zijn werk? Ik kan me voorstellen dat het opnemen van verlof via een afspraak van werkgever en werknemer gebeurde of dat iemand voor bijvoorbeeld een sabbatical ontslag nam. Er moet iets gebeurd zijn dat deze manier van werken ouderwets of misschien wel onmogelijk heeft gemaakt. Is het zo dat werkgevers en werknemers tegenwoordig moeilijker tot afspraken komen? Volgens mij moet dat met alle communicatie- en onderhandelingscursussen van tegenwoordig juist gemakkelijker zijn dan vroeger. Ligt het in het feit dat de moderne werknemer steeds korter bij één werkgever in dienst is? Lijkt me niet, tussen al het gehop door is het gemakkelijker dan vroeger om er even een half jaartje tussen uit te knippen.

Kunnen werknemers trouwens niet zelf bedenken dat als ze er eens een half jaar uitwillen, het handig is dat ze daar een geldpotje voor hebben gereserveerd? Ik vind het typerend voor deze overheid. Die heeft het aan de ene kant over de eigen verantwoordelijkheid van de burger. Aan de andere kant bemoeit ze zich om de haverklap met zaken die een burger met gevoel voor eigen verantwoordelijkheid uitstekend zelf zou kunnen regelen. Ik snap het wel, het prepensioen werd afgeschaft en daarvoor moest iets in de plaats komen.

Het gevolg is dat iedereen in de pensioen- en verzekeringsbranche momenteel zijn mond vol heeft van levensloop. Het begon met levenslooplegeling, toen volgde levensloopbeleid en nu heb ik al een aantal malen de term levenslooppduct gesignaleerd. Nu nog wachten op de levensloopverzekering, de levenslooppaftrekregeling en de levensloopverdubbelaar. Dat laatste zou trouwens wel mooi zijn. Je moet wel geduld hebben met de Levenslooplegeling. Als je een paar jaar spaart heb je namelijk nog niet zoveel. Het wordt pas een substantieel spaarbedrag als je een jaartje of twintig bezig bent. Eigenlijk kan ik me in dat idee wel vinden. Veel mensen hebben rond hun veertigste sterk de behoefte aan een oprisingsperiode. De gevreesde midlifecrisis komt in beeld of er is gewoon behoefte aan wat bezinning. Een half jaartje eruit is dan vaak zeer welkom. De Levenslooplegeling wordt dan eigenlijk een soort midlifepensioen. Na dat pensioen opgesoupeerd te hebben, kan de veertiger weer met hernieuwde energie en toekomstplannen aan de slag. Een extra voordeel: hij of zij heeft dan mogelijk de inspiratie opgedaan om tot ver na het 65ste levensjaar werkzaam te blijven. Toch uiteindelijk niet zo'n slecht idee die Levenslooplegeling. Alleen, hadden we dit zelf ook niet kunnen bedenken?